

Sângele-viață

MarianP

Sângele-viață

Când îngerii cad din seva icoanei
Se mistuie firul speranței în ghem
Și verbul “ne iartă” se urcă-n blestem,
Iar sângele vieții ia drumul prigoanei.

Când flori de cenușă sunt viscol în vreme
Și fructul de clopot se-ascunde-n tăceri,
Cuvintele-urnă sunt jar-primăveri,
Iar sângele vieții de viață se teme.

Când treapta-dorință e-o scară de zgură
Genunchii se-ncruntă amarnic la Zei,
Iar drumul spre mâine e troc cu polei
Și sângele vieții e-un sfeșnic cu ură.

Când norii tranfugi cu umbre-n recul
Lovesc idealuri cu zimbri de ceață,
Cetatea umană e-n aisbergul-gheață
Un trup unde-n simțuri nu-i sânge destul.

Ce timp necuminte, ce vrajbă-ntre sori,
Ce fulgi de sihastre luciri ne condamnă...
Ce ochi s-aruncăm spre extaz?Ah!Ce toamnă!
Când sângele vieții e fiert în ninsori.

Ce vreasc-întuneric într-un țel nefecund
Alungă lumina-n cortegii obtuze,
Nu-i veac de iertare nici ambră cu scuze
Și pare că fluturi concavi ne pătrund.

E-o noapte-corabie-n uragane de-amnare
Busola din tâmplă e un far fără lege,
Din stâlpilor-tornadă rătăcirea culege
Un sânge de viață încleștat în damnare.

Când biciul de piatră ne-nghesuie-n vină
Și dăm cu pământul de spin-anatemă,
Sar goluri de suflet:De ce? O dilemă,
E sângele-viață buimăcit și ruină?

Libații cu frunze-ghioc se propagă

Pe-aleea cu Timp desfrunzit de visare,
Răspunsul-ad-hoc la-ntrebarea:Când oare?
E-un sânge de viață răstignit pe o fragă.

Fugar intermezzo e zâmbetul-floare
Când dram de secundă se-ndură a verde,
Atunci biruință sudorii se pierde
Și sânge cu viață se-mplinește cu Soare.

În ochiul-putintă se-oglesc rugăciuni
Și eon-Divin scoate Har din desagă,
Rămâne doar Eul-sublim să-nțeleagă
Că sânge cu viață duce-n vene minuni.

Când îngerii urcă Golgote,-n icoane
Și floarea-n măslin se cutremur-a mir,
Speranța-iubire se-ntrupează în taine.

Sculpta-se-vor rugi peste ramuri coroane
Din stoluri-memorii.Din iertarea-zefir
Cu sânge de viață ne croim alte haine.

Marian Puscasiu

 08/10/2015